

KERÉK IMRE

Mikes

Ötven év, Isten bolyongó
porszemeként, ide-oda
sodortatva komisz szelek
kénye-kedvére, ötven éven át
hű maradni, mihez? a Fejedelem
személyébe-menekített hazához?
róni sort sor alá a tenger
szívet-ideget-örlő-monoton
ritmikájára válaszul,
védekezésül? az anyanyelv
Romlatlan-tündöklő szavaiból
sodort mentőkötélben
megkapaszkodva legalább:
mosolyogni a nyomorúságon,
világi hiúságokon, a szultán
ajándék-kegyére legyinteni csak,
kibirni Zágón, a szülőföld
szívremegtető közelét a biztos
tudatban, hogy sohasem látja már
(ex Turcia nulla redemptio)
s megint sort sor alá, kinek? a képzelt
„Groff P. E.” nagynénin át önmagának?
a sorsnak? az úr közönybe-dermedt
csillagainak? elfogyini körömré-
égett gyertyaként, túlélni a társak
távoztát, árapályát a reménynek,
egyedül, egyszál-egyedül maradván
véglegesen és visszatarthatatlan
a magány roppant jégantarktisán,
szemközt a hasztalan hívott halállal:
esendő testben ekkora lelket
hogyan tarthattál meg, Uram,
míg őt is kivevél a bújdosásból?